

matka Barcelonaan edelliseen jalkamatkaan verrattuna. Silloin oli hänellä ollut vähän tietoa paljon toivoa ja varmuutta ei ensinkään. Nyt hänellä oli varmuus — ainakin yhdestä asiasta — hänen elämänsä oli auttamattomasti mennyt. Kaikki toiveet nuoren siskonsa elättämisestä jotka edellisellä kerralla olivat hänen matkaansa sulostuttaneet olivat nyt ijäksi päiviksi menneet...

Ja junan kiitessä eteenpäin vartiosotilaiden säälintunnetta katseillaan ilmaisten, täyttäessään tehtävänsä, vaipui Juanita ajatuksiinsa.

Miksi oli tämä elämä tämänkaltaista? Miksi rangaistiin sitä häntä, että hän otti oman lapsensa hengiltä? Miksi ei hänen isänsä tappajaa edes tutkittukaan? Oliko suurempi synti tappaa omaa lastaan kuin tappaa kokonaisen perheen elättäjä?

Laki sanoi, että oli, ja hänen käsitöksensä asettui sitä vastaan. Mutta olipa lain ja käsitöksen kanssa miten tahansa. Yhdessä hän tiesi, jonka hänen olisi pitänyt aikaisemmin tietää. Hänen ei olisi pitänyt tappaa lastaan. Sillä kerralla kun hän kuristi tuon viattoman olennon kueliaksi, miten voimakkaasti eikö hänen sielunsa janonnut suuteleoa, syleilyä, hyväilyä, tuolta ollenolta, joka elävästi muistutti hänelle isäänsä, joka meni sammumattoman tulen sytyttyään...

Mutta ääni sieltä kotiseudun karkeilta vuorikummuilta oli kuiskannut hänen korvaansa: tapan! Hän pelkäsi, että lapsi alkaa kirkumaan ja kuristi ennenkuin se ennätti äännähtää...

Tuo muistelmata tapahtumasta appelsiinipuun alla se vaivasi hänen ajatuksiinsa. Junan jyske, vaunukoplinkien kalske ja veturin säännöllinen kaukainen puhkina sulautuivat hänen korvissaan yhdeksi mahdavamaksi ääniyhdytykseksi, jossa hän näki sävelmäksi kuvattuna tulevaisuutensa vankilan kammioidensa. Siinä kuului rautojen kalske, vartijoiden uhmaukset, pakolain säännöllinen, jäytävä kosketus tuntevaan ihmisieluun. Se oli hautaushymniä hänen menneisyydelleen ja alkusoittoa tulevaisuudelle, joka kauhistutti kolkolla ennustuksellaan.

Mutta kaiken tuon pelottavan tulevaisuustunnelman lävitse hänen ajatukseensa tunkeutui yhä uudelleen sama vastaus etsivä kysymys: Miksi? Miksi kuristin minä hänet?...

Aatto

WINNIPEG, MAN., CAN.

Tämä on ensimmäinen kirje Toverittaresta täältä.

Täällä on ainoastaan seitsemän suomalaista perhettä, kaikki uutisasukkaita. Minun isäni ja äitini tulivat tänne kesäkuun 8 p., 1918. Minulla on ollut erittäin hauska kesä. Toivon, että kaikki Toverittaren lukijat ovat viettäneet hauskan kesän. Minä olen kahdentoista vuotias. Minä luen mielelläni kertomuksia, kirjoja ja runoja Lasten osastosta. Kaikkien pitäisi tilata Toveritarta, sillä se on opettavainen lehti.

Ehkä lopean tällä kertaa ja jos tämä on Toverittaresta, niin kirjoitan toistekin. Terveisiä Toverittaren pienille ja suurille lukijoille. — Tynne Lindstrom.

KEHYKSIÄ tehdään tilausten mukaan. Meillä on myös valikoima valmiiksi kehystettyjä kuvatauluja myytävänä. Toverin Kirjakauppa.

Lasten Osasto

Marjailijoita

Maantien vieressä on pieni mökki. Kylänväen kesken sitä kutsutaan torpaksi. Torpassa asuu kaksi äitiä lapsineen. Toisella äidillä oli kaksi lasta, Niila ja Aino, joiden isä oli Amerikassa. Toisella äidillä oli yksi tyttö, Maiju, jonka isä oli kuollut. Maiju oli siis köyhän lesken orpo tyttö-raukka. Maijun äiti makasi sairaana vuoteella ja pikku Maiju koetti häntä hoitaa parhaansa mukaan.

"Mene hyvä lapsi pyytämään Roikon emännältä lääkettä. Hänellä tapaa aina jotakin olla ja kyllä hän antaa," sanoi Maijun äiti.

Juoksujalkaa riensi Maiju taloon ja kertoi emännälle asiansa. Emäntä oli ystävällinen ja antoi Maijulle suuren voileivän, lääkettä ja toipa vielä joitakin omille lapsilleen pieniksi käyneitä vaatteitakin. Vaatteet olivat Amerikasta tuotuja, sillä Roikon väki oli ollut siellä ennen, ja se-pä tekikin nuo vanhat vaatteet pikku Maijun silmissä niin arvokkaaksi. Olihan Amerika hänen mielestään ihmeellinen ja rikas maa. Hän kiitteli emäntää nöyrästi, kuten köyhille ihmisille Suomessa opetettiin, ja juoksi kiireesti kotiinsa viemään äidilleen lääkkeitä ja näyttämään hänelle emännältä saamia lahjoja.

"Heipä, hei!" huusi Maiju "Nyt olen yhtä hyvin puettu kuin toisetkin kylän lapset, vaikka nämä ei olekaan minua varten tehty."

Maantielle oli kerääntynyt joukko lapsia. Kaikilla heillä oli marjarosket kädessä. Heillä oli niin lystiä, etteivät pienet jalat tahtoneet pysyä maassa vaan täytyi hypellä ja telmiä. "Kipposten kopposten astiani marjoja täyteen!" he huusivat astioitaan heitellen. Jos astia satui menemään pystyyn, tiesi se muka sitä, että astian omistaja tulisi saamaan paljon marjoja.

Maiju näki ikkunasta lasten ilon ja ajatteli: "minäpä kysyn äidiltä, eikö hän laske minuakin marjaan noiden lasten kanssa." Päästihän hyvä äiti tyttärensä menemään. Muutama ilonen hyppy ja Maiju oli toisten lasten joukossa maantiellä.

"Oh, torpan Maiju, mikä sinun ylläsi on?" huusivat lapset nähdessään Maijun tulipunasen tannun.

"Marakatti, punatakki, posetiivin päällä," kiusaili joku joukosta.

Maijun mieli ensin synkeni mutta sitten hän ajatteli, että hänelläpä olikin nyt tilaisuus vähän kehasta, koska hänen pukunsa oli tuotu Amerikasta. "Mitä te siinä huudatte! Taitaapa käydä kateeksi, kun teillä ei ole Amerikasta tuotua pukua, kuten minulla."

Pilkkasanoja ei enään kuulunut ja riidat sovittiin pian, sillä kukapa olisikaan halunnut pilata hauskaa marjamatkaa häijyydellä.

Monet näistä marjailijoista on nyt täällä Amerikassa ja ovat pienten tyttöjen ja poikien äitejä. Nämä äidit toivoivat, etteivät lapset milloinkaan loukkaaisi toisiaan työläisveljinä ja sisarina, joita he ovat ja he toi-

vovat, että kaikki lapset oppisivat tuntemaan sosialismia, jonka avulla köyhyys, puutteet ja surut häviävät mailmasta.

Maiju-täti.

Albertin uni

Albert oli omituinen pieni poika, joka ei olisi koskaan halunnut pestä kasvojaan, kammata hiuksiaan eikä harjata hampaitaan. Hän ei halunnut asettaa vaatteitaan niille kuuluviin paikkoihin eikä muutenkaan olla siisti. Hän halusi aina rypeä liukasissa paikoissa ja oli äidilleen usein tottelematon.

Eräänä iltana hän tuli kotiin tavallista likasempaan eikä pestyt kasvojaan ja käsiään ennen nukkumaan menoaan, vaikka äitinsä kehotti. Tavallisesti äiti sai hänet taipumaan tähän vastenmieliseen tehtävään, mutta Albert tiesi, että äiti oli nyt sairas eikä jaksaisi häntä pakottaa, kuten häntä usein täytyi. Hän kyllä näki mielipahan kuvastuvan äitinsä kasvoista, vaan hän ei siitä välittänyt, sillä hän oli oppinut itsekkääksi, vastoin äidin hyvää ohjausta. Kuitenkin jäi tuo äidin surullinen ilme hänen mieltään hiukan vaivaamaan eikä hän tahtonut päästä uneen. Kun hän vihdoin nukkui, näki hän seuraavanlaisen unen:

Hän oli vihdoinkin päässyt maalle iso-isän luokse, jonne hänen oli kauan tehnyt mieli ja kun hän saapui iso-isän talon lähelle, hän juoksi kiireesti sisälle ja hyppäsi iso-isän polvelle istumaan.

"Mutta kuka sinä olet?" kysyi iso-isä ihmetellen. "Ei minä tunne noin likasta poikaa."

"Minä olen Albert, etkö sinä minua tunne?"

"Ei Albert ole tuollainen murjaani. Eihän sinulla ole muuta puhdasta kuin silmän valkuaiset. Et sinä saa olla puhtaiden ihmisten kanssa samassa huoneessa. Mene ulos ja etsi kaltaisesi ystävä!" sanoi iso-isä, eikä siinä muu auttanut kuin lähteä paholiamielin ulos, koska häntä ei tunnettu.

Pihapuussa lauloi kaunis sinilintu, ja Albert alkoi maanitella sitä ystäväkseen, vaan lintu lensi korkealle oksalle ja piipitti sieltä: "Minä en tahdo olla noin likaisen pojan ystävä, en! Minä olen itse puhdas ja rakastan puhtaita ihmisiä."

Sitten Albert tapasi vanhan Hallin ja koetti tehdä sen kanssa tuttavuutta, mutta kun Halli huomasi kuinka likanen poika Albert oli, se käveli pois ja murahti: "Minä en pidä noin likaisista pojista. Minäkin pesen itseni joka päivä lammikossa ja tottelen emäntääni, mutta sinä et varmaankaan tottele äitiäsi koska olet noin likanen."

"Oh, oh, oh, päivää ystävä!" röyki porsas rapakon laidalla. "Tule tänne, täällä on hauskaa!" "En minä ole porsaan ystävä," sanoi Albert suuttuneena porsaan julkeudesta.

"Mutta katsohan itseäsi," sanoi porsas. "Et sinä ihmisten seuraan kelpaa, kun olet aivan ravassa. Mutta älä välitä, kyllä minä olen sinun ystäväsi."

Nyt vasta Albert huomasi kuinka vastenmielinen likanen poika mahtoi olla, koska hänellä

ei ollut muita ystäviä kuin rapakossa rypevä porsas. Häneen koski kaikista enimmäin se, että rakas iso-isä ei häntä tuntenut. Albert itki niin kovasti, että heräsi itkuunsa. Päivä oli jo valennut ja hän nousi heti ylös ja juoksi pesemään itsensä niin puhtaaksi kuin osasi. Sen perästä häntä ei tarvinnut edes kehottaa itseään siistimään ja hän ei ollut enään tarpeettoman itsekkäään, kuten ennen.

NÄHTYÄ JA KUULTUA.

(Jatkoa toiselta sivulta)

tauspaikka kaikille siihen kuuluvine mahtavine laitteineen.

Tästä pienen maakannaksen ylitse astuttua saa astua yhtiön mahtavaan jäänmurtaja alukseen joka vie huikaisevan korkeiden tunturien väliin muodostunutta kerrassaan kapeaa merenlahdelmaan pitkin Skjönstaa nimiseen satamaan. Tässä astutaan yhtiön omistaman rautatiehevon kyydittäväksi kohti korkeuksia. Tämä rautatie on rakennettu Sulitjelma joen korkeiden tunturien äkkijyrkänteisille kallioille. Matkustajan täytyy olla varustettu tunturielämään oppineen luonnolla matkustaessaan tätä tietä saamatta ankaria pelon vaikutelmia, sillä juna kiittää täydellä voimallansa toisella puolen ollessa aivan äkkijyrkäksi alas puttaava kuohuva koski ja toisella puolen silmin kantamiin kohoavat tunturit niin lähellä ja jyrkästi ettei mitenkään vaunun ikkunasta voi nähdä niiden harjanteille. Taas toisinaan syöksähtää juna läpi tunnelien kammoavan pimeyden. Välillä on ainoastaan Hellarmo niminen asema paikka, josta ennemmin täytyy matkustaa pikku laivoilla Sulitjelma tunturijärveä, mutta nyttemmin on tuollekin välille rautatie rakennettu, joten samaa kyytiä pääsee aivan Furusund nimiseen kaivantoalueen keskukseen. Tämä Furusund on kaiken keskukseksi koko tuolle 14 eri kaivantoa ja muuta työryhmittymä-osaa käsittävälle työväestön ja tuotteiden paljoudelle. Tässä sijaitsee yhtiön suuri paikallinen pääkonttori, jossa siivomennen sanon työskentelee 150—200 henkilöä käsittävä konttoristijoukko. Samoin täällä on yhtiön suuri ruoka- ja sekatavarakauppa sekä työväestön vieläkin suurempi osuuskauppa. Lyhyesti sanoen on kaikki yhtiön ylin johto keskittynyt tähän kylään muodostuenkin tämä paikka vähän yli kolmituhantisen väestön. Sandnes on toinen huomattava keskittymä, sillä tässä sijaitsee yhtiön kaikki malmin pesulaitteet n. k. vaskeria. Tähän tulee yli Sulitjelma järven kolmesta eri kaivanto-osasta ja tuntureilla olevista neljästä kaivanto-osasta ilmaratoja ja vuoren sisäisiä tunneleita myöten kaikki malmi pestäväksi ja lajiteltavaksi Fagelian suurien sulatusuunien helvetillisen hehkun viimeisteltäväksi. Suurimman osan malmin ollessa puhdasta kuparikiisiä, tulee se uloslähetämiselle valmiiksi ainoastaan pesemisellä ilman sulatusta. Sulatusuunien kautta kulkee ainoastaan niin sanottu roska-malmi, valmistuen tämä sulatukseen avulla puhtaaksi kuparimohkaleeksi.

Jatk.

Uudistakaa tilauksenne ajoissa ettei lakkautusta lehden lähettämisesä tule tapahtumaan!